

Publicerad 2008-02-24 14:12 av Baruch

Landet

Regnet faller tyst, så kallt och lent
som små brutna löften genom den utmattade luften
Blomman står i fönstret, försupen och matt
fäller en tår över de drunknande kamraterna i gräset utanför

Brasan sprakar, försöker hålla ångan uppe
den värmer mina händer, men mitt hjärta är trött
Och värmen når inte ens in till mina lungor
jag andas nattens luft, även en höstdag som denna

Tiden lägger sin hand på min axel
Den är härdad och torr, som en bödels hand
Och jag reser mig upp ur min trasiga stol
Det är dags att gå, regnet spelar mitt Requiem.

Jag tar blomman innanför rocken
Mina skor är sura, men min hatt är torr
Och jag öppnar min dörr till en värld av skönhet
En skönhet jag aldrig såg, vi aldrig såg, den överlever oss alla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Baruch med Poeter.se id #21473 innehar upphovsrätten